

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem v právní věci

žalobce: **M. P.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobytém ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. OAM-253/LE-VL14-VL18-PS-2019, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce **Mgr. Ladislavu Bártovi**, advokátovi se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč, které mu budou vyplaceny z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se původně tzv. blanketní žalobou, doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 4. 6. 2019, doplněnou o povinné náležitosti prostřednictvím ustanoveného zástupce dne 20. 6. 2019, domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 16. 8. 2019.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Podle žalobce z logiky věci důvody umožňující zajištění jako takové nebudou v naprosté většině případů totožné s důvody znemožňující uložení zvláštních opatření. Žalobce odkázal na článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady číslo 2013/33/EU, podle kterého: *„Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnici a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“* Žalobce dále namítl, že žalovaný vůbec nezhodnotil to, že žalobce v minulosti poměrně značnou dobu pobýval v České republice a jasně prokázal svůj zájem si pobyt v České republice prodloužit. Neexistuje žádný rozumný důvod domnívat se, že by nerespektoval zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu nebo že by z České republiky vycestoval.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zopakoval důvody uvedené v napadeném rozhodnutí, pro které přistoupil k zajištění žalobce a pro které podle jeho názoru nelze upřednostnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 26. 10. 2016, č. j. KRPA-442765-18/ČJ-2016-000022, které nabylo právní moci dne 1. 11. 2016, uloženo správní vyhoštění, se stanovením doby vycestování z České republiky v délce 20 dnů od právní moci rozhodnutí a doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let. Důvodem správního vyhoštění bylo, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu nejméně v době od 21. 2. 2016 do 25. 10. 2016. Následně byl žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 12. 2016, který nabyl právní moci dne 2. 2. 2017, uznán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázán podle § 337 odst. 1 písm. b) zákona číslo 40/2009 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci bylo kladeno za vinu, že se nejméně od 5. 12. 2016 zdržoval na území České republiky, ačkoliv mu bylo uloženo správní vyhoštění. Za uvedené jednání mu byl uložen trest vyhoštění na dobu 3 let. Dále se ze správního spisu podává, že žalobce byl dne 26. 4. 2019 kontrolován policejní hlídkou při

řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu a při kontrole bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob. Žalobce byl téhož dne policií zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění a dne 28. 4. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně rozhodl dne 30. 4. 2019 napadeným rozhodnutím o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

5. Žalovaný vyšel podle odůvodnění napadeného rozhodnutí jednak z výše uvedených skutečností (dlouhodobý neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky, nerespektování správního a soudního vyhoštění, řízení motorových vozidel pod vlivem alkoholu) a dále z výpovědi žalobce, který měl uvést, že do České republiky přijel v roce 2007 za prací, je mu známo, že mu bylo uloženo vyhoštění, z České republiky však neodcestoval, protože nemá na Ukrajině kde bydlet a s rodinou nekomunikuje. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce při výslechu dále uvedl, že v České republice pracuje na stavbách jako zedník, ale nemá pracovní povolení, od roku 2015 nemá žádnou trvalou adresu a přespává u známých. V České republice nemá žádné rodinné vazby a neučinil ani žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Žalovaný s ohledem na výše uvedené dovodil, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalovaný se rovněž zabýval možností uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, ale tato opatření neshledal jako účinná, neboť z dosavadního jednání žalobce považoval za zřejmé, že by jeho propuštěním byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze rozumně předpokládat, že by náhle změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření, která by mu správní orgán uložil.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval, naopak s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasil.
7. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu je rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo (tj. žalovaný) v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
9. Podle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní

ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).

10. Žalobce v žalobě (resp. v jejím doplnění) nezpochybňoval skutkové závěry žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí, které žalovaný učinil z obsahu správního spisu a z výpovědi žalobce, proto také krajský soud vycházel ze skutkového stavu, který vzal žalovaný za podklad pro své rozhodnutí.
11. Nosným a v podstatě jediným žalobním bodem je nesouhlas žalobce s tím, jakým způsobem žalovaný posoudil a odůvodnil v jeho případě (ne)možnost využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Se žalobcem lze souhlasit potud, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince podle § 46a zákona o azylu přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době), lze-li je považovat za dostatečná k zajištění účasti žalobce v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Stejně tak je pravdou, že důvody zajištění budou zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Poněkud rozdílná situace však platí pro zajišťovací důvod uvedený pod písmenem e), o který v tomto případě jde. Ke vztahu k § 46 odst. 1 písm. e) (důvody zajištění) a § 47 zákona o azylu (zvláštní opatření) se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud v rozsudcích, které jsou dostupné na jeho webových stránkách www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018 - 32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější, než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.
12. Uvedený právní režim krajský soud aplikoval na poměry projednávané věci a uzavřel, že závěry žalovaného v konfrontaci se žalobou ob stojí. Žalovaný se správně zabýval především pobytovou historií žalobce a z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o nutnosti jeho zajištění, včetně neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti o mezinárodní ochranu, také nerespektování právního řádu žalobcem. Žalobce vědomě dlouhodobě pobýval na území České republiky bez jakéhokoli pobytového oprávnění, nerespektoval uloženou povinnost vycestovat z území, mařil výkon jak správního, tak soudního rozhodnutí a právní předpisy porušoval také jiným způsobem (řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, nelegální práce). Ve shodě se žalovaným dospěl krajský soud k závěru, že nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření podle zákona o azyl; jejich uložení by tak z uvedených důvodů nebylo účinné.
13. Krajský soud uzavírá, že žalovaný měl k zajištění žalobce dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu a jeho rozhodnutí je náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k § 47 zákona o azylu. Závěry žalovaného neodporují ani článku 15 Směrnice číslo 2013/33/EU, na který žalobce poukázal.

14. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
16. Žalobci byl usnesením krajského soudu ze dne 13. 6. 2019 ustanoven k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce z řad advokátů Mgr. Ladislav Bárta, jehož odměnu a hotové výdaje hradí stát. Krajský soud ve třetím výroku přiznal zástupci žalobce odměnu za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby (1.- první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a 2. doplnění žaloby) po 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu. Dále krajský soud přiznal zástupci žalobce paušální náhradu hotových výdajů za uvedené dva úkony ve výši 600 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč budou zástupci žalobce vyplaceny z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
17. V posledním výroku rozhodl krajský soud o tom, že stát Česká republika právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože žalobce splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a žalovaný byl v řízení úspěšný, pročez ani jednomu z nich nelze podle § 148 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, uložit povinnost k náhradě nákladů řízení vzniklých státu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 11. července 2019

JUDr. Martin Láníček
samosoudce